

и пъргавата си жена, като подбра и двата си добри волове и зема нѣкой си землѣдѣлчески орѣдія, които изнесе прѣдъ сѣдниците: „ето, каза гоѣ, нѣколко отъ моитѣ *майѣосванія*; ако азъ би донесълъ и моего рало съ ралицата и чиреслата, за да ви посоча съ какво азъ правя да бѣде нивата ми плодородна, іюще ако бѣше възможно да прѣдставя на явѣ сичкитѣ си трудове и мѣжки, що азъ полагамъ за нивата си, тогава щѣхте наистина да видите на купъ сичкитѣ мои *магіѣ*“

Сѣдниците, убѣдени отъ правѣднитѣ думи на работливія човѣкъ, испѣдихъ клѣветниците, а него похвалихъ за трудолюбіето му.

У друго село пакъ тѣѣ бѣхъ наклѣветили едного човѣка съсѣдитѣ му, че билъ намѣрилъ имане, и го обадихъ на сѣдниците да искатъ намѣренитѣ пари. Спорѣдъ закона намѣстото сѣки който намѣреше имане и не обади на правителството, такъвъ ще бѣде обесенъ. За това и тогова човѣка осѣдихъ на смѣртъ; слѣдователно, като прѣстѣпникъ на закона, завѣдохъ го на бесилницата. Но прѣди да го обесятъ, той каза на сѣдниците: »право да ви обады, какво наистина азъ намѣрихъ имане, но какъ? всѣка утрѣна рано щомъ попѣ петела, когато другитѣ хора іюще спятъ, азъ отивамъ на нивата, а вечеръ когато сичкитѣ си отиватъ съ слѣнце у дома, азъ оставамъ да орѣ до тъмно; и тѣѣ намѣрихъ имането, за което ма обвиняватъ моитѣ мѣрзеливи съсѣди. Тѣ помнятъ твърдѣ добрѣ, когато стана едно лѣто голѣма суша и всичкитѣ сѣйдби пригорѣхъ, а моитѣ ниви, които бѣхъ разоралъ и посѣялъ на влага, останахъ непожѣтнати, и азъ пожънахъ житото си на врѣме. Тая година стана скѣпотія на храната, и азъ продавахъ артисалото си жито, отъ което спечелихъ имане. Но моитѣ завистливи съсѣди ма омразихъ, што тѣхната омраза ги постори да ма прѣдадѣтъ на васъ, Господа сѣдници; а вѣѣ, ако сте правосѣдни, ще познаете, че азъ въ нищо не съмъ виноватъ.

Тогава го похвалихъ и му рекохъ да си отиде